

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা সেই ৰখত আহে, যিয়ে পোন-প্ৰথমে ভক্তি আৰম্ভ কৰে, যি এক নম্বৰৰ পূজা আছিল পুনৰ পূজাৰী হৈ পৰিল, এইটো ৰহস্য সকলোকে স্পষ্টভাৱে শুনোৱা"

প্ৰশ্ন: পিতাই নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী সন্তানসকলক কিহ'ৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে?

উত্তৰ: পিতা সুখ, শান্তি, প্ৰেমৰ সাগৰ হয়। এয়াই সকলো খাজনা (সম্পত্তি) তেওঁ তোমালোকক উইল (হস্তান্তৰ) কৰে। এনেকৈ উইল কৰি দিয়ে যে 21 জন্মলৈকে তোমালোকে থাই থাকা, শেষ হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকক কডিৰ পৰা হীৰা সদৃশ কৰি তোলে। তোমালোকে পিতাৰ সকলো সম্পত্তি যোগ বলেৰে লৈ লোৱা। যোগ অবিহনে সম্পত্তি প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰা।

ওঁম শান্তি। শিৱ ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী)। এতিয়া শিৱ ভগৱান নিৰাকাৰকতো সকলোৱে মানে। এজনেই নিৰাকাৰ শিৱ, যাক সকলোৱে পূজা কৰে। বাকী যি দেহধাৰী আছে তেওঁলোকৰ সাকাৰ ৰূপ আছে। পোন-প্ৰথমে নিৰাকাৰ আত্মা আছিল পিছত সাকাৰত আহিছে। সাকাৰ হয়, শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়া তেওঁৰ ভূমিকা আৰম্ভ হয়। মূলধামততো কোনো ভূমিকা নাই। যেনেকৈ ভাওৰীয়া যেতিয়া ঘৰত থাকে তেতিয়া নাটকৰ ভূমিকা নাই। মঞ্চলৈ আহিলেহে ভূমিকা পালন কৰে। আত্মাসকলেও ইয়াত আহি শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰে। পালন কৰা ভূমিকাৰ ওপৰতে সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। আত্মাততো কোনো পাৰ্থক্য নাই। যেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ আত্মা আছে, তেনেকৈ এওঁৰ আত্মা আছে। পিতা পৰম আত্মাই কি কৰে? তেওঁৰ পেশা কি, সেয়া জানিব লাগে। কোনোবা প্ৰেচিডেণ্ট হয়, ৰজা হয়, এয়া আত্মাৰ পেশা নহয় জানো। এওঁলোক পবিত্ৰ দেৱতা হয়, সেই কাৰণে এওঁলোকক পূজা কৰা হয়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা যে এওঁলোক পঢ়া পঢ়ি লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক হৈছে। কোনে কৰি তুলিলে? পৰম আত্মাই। তোমালোক আত্মাসকলেও পঢ়োৱা। ডাঙৰ কথা এইটো যে পিতা নিজে আহি তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়ায় আৰু ৰাজযোগো শিকায়। কিমান সহজ। ইয়াক কোৱা হয় ৰাজযোগ। পিতাক স্মৰণ কৰিলে আমি সতোপ্ৰধান হৈ যাওঁ। পিতাতো হৈছেই সতোপ্ৰধান। তেওঁৰ কিমান মহিমা গায়। ভক্তি মার্গত কিমান ফল, গাখীৰ আদি অৰ্পণ কৰে। গুণ একো নাই। দেৱতাসকলক পূজা কৰে, শিৱক গাখীৰ, ফুল আদি অৰ্পণ কৰে, একো গম নাপায়। দেৱতাসকলে ৰাজ্য কৰিছিল। বাবু, শিৱক কিয় অৰ্পণ কৰে? তেওঁ কি কৰ্তব্য কৰিছিল যাৰ বাবে ইমান পূজা কৰা? দেৱতাসকলক তথাপিও জানা, তেওঁলোক হৈছে স্বৰ্গৰ মালিক। তেওঁলোকক কোনে গঢ়ি তুলিলে, এয়াও গম নাপায়। পূজাও কৰে শিৱৰ কিন্তু এইটো খেয়াল নাই যে এওঁ ভগৱান হয়। ভগৱানে এওঁলোকক এনেকৈ গঢ়ি তুলিছে। কিমান ভক্তি কৰে। হওঁতে সকলো অজ্ঞান। তোমালোকেও শিৱৰ পূজা কৰিছিলো, এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা, আগতে একো নাজানিছিলো। তেওঁৰ পেশা কি, কি সুখ দিয়ে, একোৱেই নাজানিছিলো। এই দেৱতাসকলে জানো সুখ দিয়ে? যদিও ৰজা-ৰাণী, প্ৰজাক সুখ দিয়ে কিন্তু তেওঁলোককতো শিৱবাবায়ে এনেকৈ গঢ়িলে নহয় জানো। বলিহাৰী তেওঁৰ। এওঁতো কেৱল ৰাজ্য কৰে, প্ৰজাও হৈ যায়। বাকী এওঁ কাৰো কল্যাণ নকৰে। যদি কৰেও সেয়া অলপ সময়ৰ কাৰণে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বহি পঢ়াই আছে। তেওঁক কোৱা হয় কল্যাণকাৰী। পিতাই নিজৰ পৰিচয় দিয়ে, মোৰ লিংগক তোমালোকে পূজা কৰিছিলো, তেওঁক পৰম আত্মা বুলি কৈছিলো। পৰম আত্মাৰ পৰা পৰমাত্মা হৈ যায়। কিন্তু এইটো নাজানে যে এওঁ কি কৰে। বচ, কেৱল কৈ দিব যে তেওঁ সৰ্বব্যাপি। নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম। আকৌ তেওঁক গাখীৰ আদি অৰ্পণ কৰিলে শোভা নিদিয়। আকাৰ আছে সেই কাৰণেইতো তেওঁক অৰ্পণ কৰে নহয় জানো। তেওঁক নিৰাকাৰ বুলিতো ক'ব নোৱাৰি। তোমালোকৰ লগত মানুহে তৰ্ক বহুত কৰে, বাবাৰ আগত আহিও তৰ্কই কৰিব। অবাবতে মূৰ ঘমাৰ। লাভ একো নাই। এয়া বুজোৱাতো তোমালোকৰ সন্তানসকলৰ কাম। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বাবাই আমাক কিমান উচ্চ কৰি তোলে। এয়া শিক্ষা হয়। পিতা শিক্ষক হৈ পঢ়ায়। তোমালোকে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বৰ কাৰণে পঢ়ি আছা। দেৱী-দেৱতাসকল স্বৰ্গত থাকে। কলিযুগত নহয়। ৰাম ৰাজ্যই নাই যি পবিত্ৰ হৈ থাকিব পাৰে। দেৱী-দেৱতাসকল আছিল পিছত বিকাৰী মাৰ্গলৈ গুছি যায়। বাকী যেনেকুৱা চিত্ৰ দেখুৱায়, তেনেকুৱা নহয়। জগন্নাথ মন্দিৰত তোমালোকে দেখিবা ক'লা চিত্ৰ আছে। পিতাই কয় মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ জগতজিৎ হোৱা। গতিকে তেওঁলোকে জগত-নাথ নাম ৰাখি দিলে। ওপৰত সকলো লেতেৰা চিত্ৰ দেখুৱাইছে। দেৱতাসকল বিকাৰী মাৰ্গলৈ যোৱাৰ কাৰণে ক'লা হৈ গ'ল। তেওঁলোকৰো পূজা কৰি থাকে। মনুষ্যইতো একো গমেই নাপায় - কেতিয়া আমি পূজ্য আছিলোঁ? ৪4 জন্মৰ হিচাপ কাৰো বুদ্ধিত নাই। প্ৰথমে পূজ্য সতোপ্ৰধান পিছত ৪4 জন্ম লৈ-লৈ তমোপ্ৰধান পূজাৰী হৈ পৰে। ৰঘুনাথ মন্দিৰত ক'লা চিত্ৰ দেখুৱায়, তাৰ অৰ্থতো একোৱেই বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোক

সন্তানসকলক পিতাই বহি বুজায়। জ্ঞান চিত্তাত বহি সুন্দৰ হৈ পৰা, কাম চিত্তাত বহি ক'লা হৈ পৰা। দেৱতাসকল বিকাৰী মাৰ্গত গৈ বিকাৰী হৈ পৰে পিছত তেওঁলোকৰ দেৱতা নামতো ৰাখিব নোৱাৰি। বিকাৰী মাৰ্গত গৈ ক'লা হৈ পৰিলা, সেয়া চিহ্ন দেখুৱাইছে। কৃষ্ণ ক'লা, ৰামো ক'লা, শিৱকো ক'লা বনাই দিয়ে। তোমালোকে জানা যে শিৱ বাবাতো ক'লা নহয়েই। তেওঁতো হীৰা হয়, যিয়ে তোমালোককো হীৰা সদৃশ কৰি তোলে। তেওঁতো কেতিয়াও ক'লা নহয়, তেওঁক আকৌ ক'লা কিয় কৰি দিয়ে! কোনোবা ক'লা হয় চাগৈ, তেওঁ বহি ক'লা কৰি দিয়ে। শিৱবাবাই কয় মই কি দোষ কৰিলোঁ যাৰ কাৰণে মোক ক'লা কৰি দিলে। মইতো আহোঁৱে সকলোকে বগা (সুন্দৰ) কৰি তুলিবলৈ, মইতো সদায়েই বগা। মনুষ্যৰ এনেকুৱা বুদ্ধি হৈ পৰিছে যে একোৱেই বুজি নাপায়। শিৱবাবা হৈছেই সকলোকে হীৰা বনাওঁতা। মইতো সৰ্বদা বগা পথিক হওঁ। মই কি কৰিলোঁ যি কাৰণে মোক ক'লা কৰি দিলে। এতিয়া তোমালোকো বগা হ'ব লাগিব উচ্চ পদ পাব কাৰণে। উচ্চ পদ কেনেকৈ প্ৰাপ্ত হ'ব? সেয়াতো পিতাই বুজাইছে পিতাক অনুসৰণ কৰা (ফল' ফাদাৰ)। যেনেকৈ এওঁ (ব্ৰহ্মা বাবাই) সকলোবোৰ পিতাৰ ওপৰত এৰি দিছিল। পিতাক চোৱা কেনেকৈ সকলোবোৰ দি দিছিল। যদিও সাধাৰণ আছিল, বহুত দুখীয়াও নহয় আৰু বহুত ধনৱানো নহয়। বাবাই এতিয়াও কয় তোমালোকৰ খোৱা-বোৱা মাজৰ অৰ্থাৎ সাধাৰণ হ'ব লাগে। বহুত উচ্চও নহয় আৰু বহুত কমো নহয়। পিতাইহে সকলো শিক্ষা দিয়ে। এওঁৰো দেখাততো সাধাৰণ ৰূপতেই আছে। তোমালোকক কয় ভগৱান ক'ত আছে, দেখুওৱা। হেৰ', আত্মাতো বিন্দু হয়, আত্মাক জানো দেখা পাবা! এইটোতো জানা যে আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ এই দুচকুৰ দ্বাৰা নহয়। তোমালোকে কোৱা ভগৱানে পঢ়ায় তেন্তে নিশ্চয় কোনো শৰীৰধাৰী হ'ব। নিৰাকাৰে কেনেকৈ পঢ়াব। মনুষ্যইতো একোৱেই নাজানে। যেনেকৈ তোমালোক হৈছে আত্মা, শৰীৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰা। আত্মাইহে ভূমিকা পালন কৰে। আত্মাইহে কয়, শৰীৰ দ্বাৰা। গতিকে আত্মাৰ বাণী। কিন্তু আত্মাৰ বাণী বুলিলে শোভা নিদিয়। আত্মা হৈছে বানপ্ৰস্থ, বাণীৰ পৰা দূৰৈত, বাণীতো শৰীৰ দ্বাৰাই ক'ব। বাণীৰ পৰা দূৰৈত কেৱল আত্মাহে থাকি যায়। বাণীলৈ আহিবলৈ হ'লে শৰীৰ নিশ্চয় লাগিব। পিতাও জ্ঞানৰ সাগৰ হয় তেন্তে নিশ্চয় কাৰোবাৰ শৰীৰৰ আধাৰ ল'ব নহয় জানো। তাক ৰথ বুলি কোৱা হয়। নহলে তেওঁ শূন্য কেনেকৈ? পিতাই পতিতৰ পৰা পালন হ'বৰ কাৰণে শিক্ষা দিয়ে। প্ৰেৰণাৰ কথা নহয়। এয়াতো জ্ঞানৰ কথা। তেওঁ আহে কেনেকৈ? কাৰ শৰীৰত আহিব? আহিব নিশ্চয় মনুষ্যৰ শৰীৰতেই। কোন জন মনুষ্যৰ শৰীৰত আহিব? তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনেও গম নাপায়। ৰচয়িতাই নিজেই বহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। মই কেনেকৈ আৰু কোনখন ৰথত আছোঁ। সন্তানসকলেতো জানেই পিতাৰ ৰথ কোনখন। বহুত মনুষ্য মূৰ্ছিত হৈ আছে। কাৰ-কাৰ ৰথ বনাই দিয়ে। জন্তু আদিততো আহিব নোৱাৰে। পিতাই কয় মই কোন জন মনুষ্যৰ শৰীৰত আছোঁ। এয়া বুজিব নোৱাৰে। আহিবলগীয়া হয়ো ভাৰততে। ভাৰতবাসীৰ ভিতৰতো কাৰ শৰীৰত আছোঁ, প্ৰেচিডেণ্ট বা সাধু মহাত্মাৰ ৰথত আহিম জানো? এনেকুৱাও নহয় যে পবিত্ৰ ৰথত আহিব লাগিব। এয়া হৈছেই ৰাৱণৰ ৰাজ্য। গায়নো কৰা হয় দূৰ দেশত থাকোঁতা।

এইটোও সন্তানসকলে জানে যে ভাৰত অবিনাশী থও হয়। ইয়াৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয়। অবিনাশী পিতা অবিনাশী ভাৰত থওতেই আছে। কাৰ শৰীৰত আছে, তেওঁ নিজেই কয়। আৰুতো কোনেও জানিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা কোনো সাধু মহাত্মাৰ শৰীৰততো আহিব নোৱাৰে। তেওঁলোক হৈছে হঠযোগী, নিবৃত্তি মাৰ্গৰ লোক। বাকী থাকিল ভাৰতবাসী ভক্ত। এতিয়া ভক্তৰ ভিতৰতো কোনজন ভক্তৰ শৰীৰত আহিব? ভক্ত পুৰণা লাগে, যিয়ে বহুত ভক্তি কৰিছে। ভক্তিৰ ফল দিবলৈ ভগৱান আহিবলগীয়া হয়। ভাৰতত ভক্ততো বহুত আছে। ক'ব এওঁ বহুত ডাঙৰ ভক্ত, এওঁৰ শৰীৰত আহিব লাগে। এনেকুৱাতো বহুত ভক্ত হৈ পৰে। কালিলৈ কাৰোবাৰ বৈৰাগ্য আহিল, ভক্ত হৈ যায়। তেওঁতো এই জন্মৰ ভক্ত হ'ল নহয় জানো। তেওঁৰ শৰীৰত নাহে। মই তেওঁৰ শৰীৰত আছোঁ, যিয়ে পোন-প্ৰথমে ভক্তি আৰম্ভ কৰিছিল। দ্বাপৰৰ পৰা ভক্তি আৰম্ভ হৈছে। এই হিচাপ-নিকাচ কোনেও বুজিব নোৱাৰে। কিমান গুপ্ত কথা। মই আহোঁ তেওঁৰ শৰীৰত যিয়ে পোন প্ৰথমে ভক্তি আৰম্ভ কৰে। এক নম্বৰত যি পূজ্য আছিল তেওঁৰে পুনৰ এক নম্বৰৰ পূজাৰীও হ'ব। নিজেই কয় এই ৰথখনেই প্ৰথম নম্বৰত যায়। পুনৰ ৪৪ জন্ম এওঁৰেই লয়। মই এওঁৰেই বহুত জন্মৰ অন্তৰো অন্তত প্ৰৱেশ কৰোঁ। এওঁৰেই আকৌ এক নম্বৰৰ ৰজা হ'ব লাগিব। এওঁৰেই বহুত ভক্তি কৰে। ভক্তিৰ ফলো এওঁৰেই পাব লাগে। পিতাই সন্তানসকলক দেখুৱায় যে চোৱা এওঁ মোৰ ওপৰত কেনেকৈ বলিহাৰ হ'ল। সকলোবোৰ দি দিলে।। ইমানবোৰ সন্তানক শিকাবৰ কাৰণে ধনো লাগে। ঈশ্বৰৰ যন্ত্ৰ ৰচনা কৰি খোৱা হৈছে। ভগৱান এওঁৰ শৰীৰত বহি ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ ৰচনা কৰে, ইয়াক শিক্ষা বুলিও কোৱা হয়। ৰুদ্ৰ শিৱবাবা যি জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তেওঁ যন্ত্ৰ ৰচনা কৰিছে জ্ঞান দিব কাৰণে। শব্দটো একেবাৰে সঠিক। ৰাজস্ব, স্বৰাজ্য পাবৰ কাৰণে যন্ত্ৰ। ইয়াক যন্ত্ৰ বুলি কিয় কয়? যন্ত্ৰততো সেই লোকসকলে আহুতি আদি বহুত দিয়ে। তোমালোকেতো পঢ়া, আহুতি কি দিয়া? তোমালোকে জানা যে আমি পঢ়ি বুদ্ধিমান হৈ যাম। পিছত গোটেই সৃষ্টি ইয়াত স্বাহা হৈ যাব। যন্ত্ৰত অন্তিম সময়ত যিবোৰ সামগ্ৰী আছে, সকলোবোৰ ঢালি দিয়ে।

তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানা যে আমাক পিতাই পঢ়াই আছে। পিতা হৈছে বহুত সাধাৰণ। মনুষ্যই কেনেকৈ জানিব পাৰে। এওঁ দাদাতো সোণাৰী আছিল। শক্তিতো কোনো দেখা পোৱা নাযায়। কেৱল ইমানেই কৈ দিয়ে এওঁৰ মাজত কিবা শক্তি আছে। বচ। এইটো বুজি নাপায় যে এওঁৰ শৰীৰত সৰ্বশক্তিমান পিতা বহি আছে। এওঁৰ শক্তি আছে, সেই শক্তিও আহিল ক'ৰ পৰা? পিতা প্ৰৱেশ কৰিছে নহয় জানো। তেওঁৰ যি সম্পত্তি সেয়া তেওঁ এনেয়ে দি দিব জানো। তোমালোকে যোগবলেৰে লোৱা। তেওঁতো সৰ্বশক্তিমান হয়েই। তেওঁৰ শক্তি ক'লৈকো গুছি নাযায়। পৰমাত্মাক সৰ্বশক্তিমান বুলি কয় গায়ন কৰা হয়, এয়াও কোনেও নাজানে। পিতা আহি সকলো কথা বুজায়। পিতাই কয় মই যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ, সেয়াতো একেবাৰে মামৰে ধৰি আছিল - পুৰণা দেশ, পুৰণা শৰীৰ, তেওঁৰ বহুত জন্মৰ অন্তত আহোঁ, যি মামাৰ লাগি আছে সেয়া কোনেও আঁতৰাব নোৱাৰে। মামৰ আঁতৰ কৰোঁতা হৈছে এজনেই সংগুৰু, তেওঁ সৰ্বদা পবিত্ৰ। এয়া তোমালোকে বুজি পোৱা। এই সকলোবোৰ বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিবৰ কাৰণেও সময় লাগে। তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে পিতাই সকলোবোৰ উইল কৰি দিয়ে। পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ হয়, সন্তানসকলক সকলোবোৰ উইল কৰি দিয়ে। আহেও পুৰণি সৃষ্টিত। প্ৰৱেশো তেওঁৰ শৰীৰত কৰে, যি হীৰা সদৃশ আছিল পুনৰ কড়ি সদৃশ হৈ পৰিল। তেওঁলোক যদিও এই সময়ত কোটিপতি, কিন্তু খন্তেক সময়ৰ কাৰণে। সকলোৰে শেষ হৈ যাব। মূল্যবানতো তোমালোক হোৱা। এতিয়া তোমালোকো বিদ্যাৰ্থী হোৱা। এওঁৰো বিদ্যাৰ্থী, এওঁৰো বহুত জন্মৰ অন্তত আছে। মামৰ লাগি আছে। যিয়ে বহুত ভালকৈ পঢ়ে, তেওঁৰেই মামৰ লাগি আছে। তেওঁৰেই সকলোতকৈ পতিত হৈ পৰে, তেওঁৰেই পুনৰ পাৱন হ'ব লাগে। এই ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। পিতাইতো সত্য কথা কয়। পিতা হৈছে সত্য। তেওঁ কেতিয়াও ওলোটো কথা নুশুনায়। এই কথাবোৰ কোনো মনুষ্যই বুজি পাব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ অবিহনে মনুষ্যই কেনেকৈ গম পাব। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) উচ্চ পদ পাবৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণ ৰূপে পিতাক অনুসৰণ কৰিব লাগে। সকলো পিতাক হস্তান্তৰ কৰি নিমিত্ত হৈ চম্ভালিব লাগে, সম্পূৰ্ণ ৰূপে বলিহাৰ হ'ব লাগে। খোৱা-বোৱা, থকা-লোৱাত মাজত সাধাৰণ হ'ব লাগে। বহুত উচ্চও নহয় আৰু বহুত নীচো নহয়।

(2) পিতাই যি সুখ-শান্তি, জ্ঞানৰ সম্পত্তি উইল কৰিছে, সেয়া অন্যকো দিব লাগে, কল্যাণকাৰী হ'ব লাগে।

বৰদান: সকলো সম্বন্ধেৰে এজন পিতাক নিজৰ সাৰথি কৰি লওঁতা সহজ পুৰুষাৰ্থী হোৱা
পিতাই নিজে সকলো সম্বন্ধেৰে সংগ দিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিছে। যেনেকুৱা সময় তেনেকুৱা সম্বন্ধেৰে পিতাৰ লগত থাকা আৰু সাৰথি কৰি লোৱা। য'ত সদায় সংগও আছে আৰু সাৰথিও আছে তাত কোনোধৰণৰ কঠিনতা থাকিব নোৱাৰে। যেতিয়া কেতিয়াবা নিজক অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰা তেন্তে সেই সময়ত পিতাৰ বিন্দু ৰূপক স্মৰণ নকৰিবা, প্ৰাপ্তিৰ তালিকা সন্মুখত আনা, ভিন্ন-ভিন্ন সময়ৰ ৰমণীয় অনুভৱৰ কাহিনী স্মৃতিলৈ আনা, সকলো সম্বন্ধৰ ৰসৰ অনুভৱ কৰা তেতিয়া পৰিশ্ৰম সমাপ্ত হৈ যাব আৰু সহজ পুৰুষাৰ্থী হৈ যাব।

স্লোগান: বহুৰূপী হৈ মায়াৰ বহুৰূপক চিনাক্ত কৰি লোৱা তেতিয়া মাষ্টাৰ মায়াপতি হৈ যাব।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!